

Život

na dlani

Číslo 86

<http://hnutimaitri.cz>

únor 2018

Světový den chudých

Včera, tj. 19. 11. 2017, jsme poprvé slavili Světový den chudých, teprve nedávno vyhlášený papežem Františkem na závěr Roku milosrdenství (2016). Vítal jsem tento den v Čenstochové v kapli na Jasné hoře za nočního bdění v kruhu členů Spolku pomoci sv. bratra Alberta. Při modlitbě se však moje mysl vracela k hnutí Maitri a o tyto své myšlenky se chci s vámi podělit. Je mým tajemstvím, že svou činnost ve Spolku chápu jako zastupování hnutí Maitri. Kdysi jako skupina členů Maitri jsme spoluzakládali Spolek sv. Alberta.

Med na srdce papeže Františka

Stále mi v uších znějí slova otce Adama Schulze SJ z Polské rady katolických hnutí, který na našem setkání řekl, že kdyby papež František věděl o hnutí Maitri, byl by to med na jeho srdce. Jsem přesvědčený, že o. Schulz tu neměl na mysli nás jako ještě jednu další charitativní organizaci, ale právě jako odlišnou, specifickou organizaci, která hledá cesty sblížení mezi lidmi rozdělenými propastmi odcizení, nenávisti a pohrdání geografického, rasového, kulturního či náboženského. To, za co na nás v Polsku tak útočí, právě to by bylo medem na srdce papeže Františka. Kéž nás tato slova pobídou, abychom se vrátili k našemu charizmatu.

V papežském poselství ke Světovému dni chudých nacházíme impuls vybízející k návratu k našim vlastním maitrovským kořenům, když – aby-

„Požehnané jsou ruce, které překonávají každou kulturní, náboženskou a národnostní bariéru a vlévají do ran lidstva olej útěchy“ (papež František)

chom se postavili chudobě – vybrali jsme si chudobu. V našem statutu máme napsáno „omezování vlastních potřeb a propagace skromného způsobu života“ – když člen hnutí „omezuje v každodenním životě vlastní výdaje a potřeby a dělí se s potřebnými bratry žijícími v zemích Třetího světa a okolo nás“. Ve vzpouře proti nelidským podmínkám, v jakých žijí chudí, jsme do svého života přijali styl chudoby, aniž bychom se pokusili ho přesně definovat, neboť bylo zřejmé, že každý to má posoudit ve svém vlastním svědomí. Jedním z rozměrů chudoby bylo vegetariánství, v počátcích hnutí dost populární. Lišilo se však od běžného vegetariánství motivovaného snahou nezabíjet zvířata. Naše vegetariánství vycházelo z toho, že jsme se pokoušeli přispůsobit vlastní stravu stravě chudých lidí žijících v Třetím světě, kteří se nikdy nedostanou k masitému

jídlu. Mně osobně se to nepodařilo, celý pokus trval asi dva měsíce. Ale na setkání našeho hnutí stále vidím lidi, kteří nejedí maso.

Jsme specialisté na chudobu v dvojím smyslu. Za první, hodně víme o světové chudobě, o hladu a nespravedlnosti. A za druhé, sami máme osobní zkušenost s chudobou – včetně dlouhého seznamu vlastních nezdarů a porážek. Já sám mohu říci, že má vlastní chudoba se mi nepodařila, protože přerostla v hluboké finanční problémy, které rozvracely život mé vlastní rodiny. Dále jsme jako hnutí nevypracovali uspokojivý styl spolupráce mezi dobrovolníky a zaměstnanci na plný úvazek. Mnoho z těchto našich chyb je plodem komunismu, protože nám vtiskl své znamení a určitě teprve nyní můžeme hnutí budovat odznovu a odložit syndrom *homo sovieticus*. Katolická sociální nauka přikazuje, aby lidská práce

(pokračování na str. 2)

(pokračování ze str. 1)

byla službou Bohu přítomnému v bližních. Když se však hnutí utvářelo, práce ve státních podnicích byla službou ani ne tak Bohu, jako Rohatému, což na každém kroku připomínalo plýtvání, zlodějství, nepoctivost nebo týrání člověka. Tak tedy do našeho DNA proniklo přesvědčení, že Bohu slouží pouze ten, kdo za to nic nedostává. Takové udivující, nepravdivé a nekatolické přesvědčení u nás stále přežívá; doufám, že změny ohlášené naším duchovním rádcem zahrnou rovněž i potření tohoto škodlivého předsudku, hodně ztěžujícího realizaci pomoci chudým.

Jelikož znám pouze své vlastní zkušenosti, mohu se jen domýšlet, jaké zajímavé věci by se mohl dozvědět ten, kdo by objel celé Polsko a absolvoval delší rozhovory se starými maitrovci. To, že máme charisma, které nám předal Duch sv., není všechno. Vedle toho jsou tucty a kopy individuálních historií spásy jednotlivých osob.

A nyní všechna ta bída s našimi nepodařenými, chybnými kroky na téma chudoby byla obohacena poselstvím Svatého otce, který píše, že naše zkušenosti by nás měly „vést ke skutečnému setkání s chudými a vytvořit místo pro sdílení, jež se stane způsobem života“. A ruka chudých „vztahovaná k nám je rovněž výzvou, abychom vycházeli ze svých jistot a ze svého pohodlí a uznávali hodnotu, jakou představuje samotná chudoba. Nezapomínejme na to, že pro Kristovy učedníky je chudoba především povoláním k následování chudého Ježíše. Je to cesta, po níž jdeme za ním a spolu s ním, cesta, která vede k blaženosti Nebeského království (srov. Mt 5,3; Lk 6,20). Chudoba znamená mít pokorné srdce, které dokáže přijmout svou situaci omezeného a hříšného stvoření, abychom překonali pokušení všemocnosti“.

Tak tedy Svatý otec potvrzuje naši intuici z počátků hnutí Maitri, že máme-li se postavit chudobě, musíme si vybrat chudobu. Jak píše papež, „na to vše je třeba odpovídat novým viděním života a společnosti“. V našich programech pomoci do Afriky se počítají nejen částky poslaných peněz. Neméně důležitá musí být nová vize života a společnosti, kterou nosíme kdesi v komůrkách našeho poslání a formace a kterou předáváme do Afriky. A v této záležitosti už k nám začíná přicházet volání samot-

né Afriky. Adepti Adopce srdce se pokoušejí vytvářet družstva a ptají se nás, zda jim můžeme poradit. Rovněž nedávno vznikla africká skupina Maitri – a na WhatsApp se nebude chtít zabývat vyplňováním počtu a čísel kont, ale živou zkušeností víry projevující se prací a budováním společenských struktur.

Pomoc s respektem k druhému

Svatý otec píše: „Požehnané jsou ruce, které překonávají každou kulturní, náboženskou a národnostní bariéru a vlévají do ran lidstva olej útěchy“. Domýšlíme se, že tato slova znamenají, že i vysoké peněžní částky, kdyby měly být předávány s pohrdáním vůči kultuře, náboženství a národu, nebudou pravou křesťanskou pomocí. Připomínají se mi jiná slova, která předchází papež, ještě než se stal papežem, umístil do deklarace *Dominus Iesus*: církev hlásá „Ježíše Krista «cestu, pravdu a život» (Jan 14,6) (...) a dnes využívá i praxe mezináboženského dialogu, který jistě nenahrazuje, nýbrž doprovází *missio ad gentes*, kvůli onomu «tajemství jednoty», z něhož «vyplývá, že všichni lidé, kteří jsou spaseni, mají, byť rozdílným způsobem, účast na témž tajemství spásy v Ježíši Kristu, skrze jeho Ducha». Takový dialog, který je součástí evangelizačního poslání církve, znamená chápavý postoj, vztah vzájemného poznávání a obohacování v poslušnosti pravdě a při respektování svobody“.

Přijali jsme chudobu i samotný název našeho hnutí od chudých, kterým jsme posílali naši pomoc. Toužili jsme po vzájemném poznání a obousměrném obohacování. Věděli jsme, že absence postoje porozumění by mařila smysl naší pomoci. Dnes se k tomu vracíme, nedávajíc se zastrašit lidmi nepřátelskými vůči 2. vatikánskému koncilu a učení Petrova stolce. V tomto učení je mj. obsaženo přesvědčení, že „nadešel čas nové *«fantazie lásky»*, jejíž měrou nebude ani tak účinnost poskytnutých služeb, jako spíše schopnost přiblížit se tomu, kdo trpí, být s ním solidární, aby tuto pomoc nevnímal jako ponižující milodar, nýbrž jako bratrské sdílení“ (*Novo millennio ineunte* 50). Když jsme se vyslovovali pro rovnost a otevírali se výměně, realizovali jsme to, co později Jan Pavel II. popsal takto: „[milosrdná láska] ve vzájemných mezilidských vztazích nikdy

nezůstává úkonem nebo procesem pouze jednostranným. Dokonce i tam, kde se zdá, že vše nasvědčuje tomu, že pouze jedna strana dává a nabízí a ta druhá pouze přijímá a dostává (jako např. v případě lékaře, který léčí, učitele, který učí, rodičů, kteří živí a vychovávají své děti, dobrodince, který podporuje chudé), ve skutečnosti ten, kdo daruje, není o nic méně obdarován stejným dobrodiním. V každém případě i ten, kdo dává, může snadno zjistit, že také sám přijímá a zakouší dobrodiní, i jemu se dostává milosrdné lásky, tedy milosrdenství“ (*Dives in misericordia* 14).

Světový den chudých připadající na včerejší den a včera také poprvé slavený měl podle úmyslu papeže Františka „stimulovat v první řadě věřící, aby reagovali na kulturu skartace a mrhání a vzali si za svou kulturu setkání. (...) Bůh stvořil nebe a zemi pro všechny, ale lidé bohužel vystavěli hranice, zdi a ploty, a tak se zpronevěřili původnímu daru určenému pro celé lidstvo bez výjimky“.

Jsme povoláni k tomu, abychom bořili hranice, zdi a ohrady. Samozřejmě jde o ty ohrady postavené v lidských srdcích. Jsme také povoláni, abychom vypracovali novou vizi života a společnosti. Jak jsem napsal výše, mnoho stran na téma této vize už existuje, byť ukrytých, neboť abychom se k nim dostali, musel by někdo objet celé Polsko a sepsat, jak staří maitrovci experimentovali s putováním po Božích stezkách.

Dnes se zapomíná, kdo byl prvním patronem hnutí Maitri. Nebyla to Matka Tereza. Naším prvním patronem byl sv. František z Assisi. Pro něho jako prvního jsme se nadchli, k němu jsme se modlili, abychom rozsávali lásku tam, kde vládne nenávist. Vracejme se k tomuto světcovi a také zde si pomáhejme učením současného Svatého otce, který nás mimo jiné vyzývá ke křesťanské ekologii. Je to jiná ekologie než ta, která chce osvobodit přírodu od člověka. Františkova ekologie má spojuvat „specifické místo člověka v tomto světě a jeho vztahy ke skutečnosti, která jej obklopuje“.

Papež zmiňuje několik klíčových témat jako „vnitřní souvislost mezi chudými a zranitelností planety; přesvědčení, že všechno je ve světě vnitřně provázáno; kritika nového paradigmatu a forem moci odvoze-

(pokračování na str. 3)

(pokračování ze str. 2)

ných z technického rozvoje; výzva ke hledání jiných koncepcí ekonomie a pokroku; vlastní hodnota každého stvoření; lidský smysl pro ekologii; nutnost upřímných a poctivých diskusí; závažná odpovědnost mezinárodní i lokální politiky; kultura typu "použij a vyhod" a návrh nového životního stylu" (*Laudato si 15-16*).

Světový den chudých by se měl stát příležitostí k rozmýšlení tématu vnitřní souvislosti mezi chudými a zranitelností naší planety. Správné pochopení chudoby z osmi blahoslavenství, předváděné sv. Františkem z Assisi, vede k jiným způsobům porozumění ekonomii a rozvoji. Máme vypracovávat novou vizi života a společnosti. Naším životním stylem má být kultura setkávání, a v rámci této kultury *maitri* (neboli v sanskrtu láska spojující všechny lidi bez výjimky).

Mezi výroky papeže můžeme najít takové, které by nás měly vyvést z mylného přesvědčení, že náš duchovní rádce nám řekne, jak máme vypracovat tuto novou vizi života a společnosti. „Úlohou duchovního není říkat laikům, co mají říkat a dělat ve veřejném životě“ – to František nedávno napsal v dopisu kardinálu Marcu Oulettovi.

Marek Oktaba, Maitri Wroclaw

Dr. Marek Oktaba je architekt a teolog. Žije ve Vratislavi (Wroclaw). V hnutí Maitri je od jeho počátků. Pracoval mj. jako dobrovolník v domě Matky Terezy v Kalkatě. Angažuje se také v práci pro bezdomovce ve Spolku sv. Bratra Alberta.

Válka na Ukrajině

(dokončení ze str. 4)

odpovědný v Generální radě za tento projekt. Realizační plán byl potvrzen.

Závěrem

V době, kdy vlna pomoci Ukrajině ze strany různých charitativních organizací stále více ustupuje, my zahájíme další etapu. Získali jsme zkušenosti, máme fondy. Mnoho lidí už ztratilo naději, ale my právě nyní nastupujeme. Věřím, že v tom všem nad námi bdí Boží Prozřetelnost!

S modlitbou

P. Jurij Siciński SAC
Posyłam Was číslo 180-4/2017

Pomoc křesťanským sirotčincům v Sýrii

Společenství pomocníků řádu sv. Lazara dlouhodobě spolupracuje s hnutím Maitri. V posledním čísle tohoto časopisu jsme vás již informovali o velmi špatné situaci v Sýrii a o zahájení této pomoci.

Společenství pomocníků je zaměřeno převážně na zahraniční pomoc a nyní na potřebné v této zemi. Prakticky tam již bojují všichni navzájem, situace je nepřehledná a konec v nedohlednu. Nejhorší jsou na tom místní křesťané, a zejména jimi vedené sirotčince. Nefunguje tam bankovní spojení ani listovní pošta, a tak zajištění naší pomoci byl problém srovnatelný se známým ježkem v kleci.

Prvním příjemcem naší podpory byl **sirotčinec sv. Pavla v Damašku**, jehož zřizovatelem je řeckokatolický patriarchát. Řecko-katolický patriarcha je totiž duchovním protektorem svatolazarského řádu.

Dostali 3.000 US dolarů prostřednictvím námi pověřené osoby. Sirotčinec měl určité hmotné požadavky, které se ale nepodařilo včas zajistit. S těmito požadavky Společenství neuspělo u našeho Červeného kříže ani u vojáků (Odbor nakládání s nepotřebným materiálem). Mělo však příslib ministerstva na zajištění 15 syrských dětí na příštím mezinárodním táboře dětí z dětských domovů v Hamru u Liberce. Syřané však dali přednost projektu na dovybavení sirotčince.

Dle zjištění jejich situace jsme jim zařídili u našeho zastupitelství v Damašku projekt na dovybavení sirotčince s limitem 20.000 US dolarů. Finance by měli záhy dostat od ministerstva zahraničí, ale v poslední době se různí povstanci velmi intenzivně strefují do civilních čtvrtí Damašku a zejména tam, kde žijí místní křesťané. Pracovníci našeho velvyslanectví mají proto zákaz opouštět prostory našeho zastupitelství, a tak se všechno zdržuje.

Druhým příjemcem je nyní chudý **sirotčinec pro dívky** ve starší části Damašku (Damašek má asi 2,5 milionu obyvatel). Dle zpráv naší pověřené osoby bylo v té době ostřelování těchto čtvrtí velmi intenzivní a obyvatelky sirotčince byly v této situaci velmi překvapené naším darem 1.500 US dolarů. Mailové spojení jim zatím funguje, a tak se časem dozvíme

jejich potřeby, které bychom řešili podobně, jako v prvním případě. Dlouhodobě nebezpečná a bezvýchodná situace však poněkud přibrzdí naše aktivity.

Tento sirotčinec byl vybudován již kolem roku 1900 a má jméno po sv. Panthaleonovi.

Mučedník sv. Panthaleon má svátek 27. července. Narodil se křesťanské matce, ale otec byl pohan. Pocházel z Nikomedie (dnešní Turecko) a byl popraven roku 305. Byl pážetem na císařském dvoře a později vystudoval. Stal se lékařem a měl i léčitelské schopnosti. Císař Maximián ho pak jmenoval císařským lékařem.

Později se Panthaleon setkal se staříckým křesťanským knězem Hermolaem a dal se pokřtít. Obrátil na víru i svého pohanského otce a snažil se o víře přesvědčit i císařovnu. Těmto rozhovorům naslouchal tribun Galerius a udal senátu, že císař chrání křesťany. Císař byl nucen odstoupit a následně byl poslán do vyhnanství. Císařem byl pak zvolen Galerius.

Nového císaře pohanští lékaři navedli proti křesťanskému Panthaleonovi. V léčení byl totiž úspěšnější než oni. Udali ho, byl uvězněn, přivázán ke stromu a zbičován. Později byl stat mečem společně s knězem Hermolaem.

Jeho ostatky byly převezeny do Konstantinopole a odtud do Kolína nad Rýnem. Patří mezi 14 svatých Pomocníků, kteří mají od roku 1969 společný svátek 24. března. Ve východní církvi je nazýván Velkomučedníkem a je počítán ke sv. lékařům a je i jejich patronem.

Petr Jílek, Společenství pomocníků řádu sv. Lazara

Palotýni a válka na východě Ukrajiny

Můj úhel pohledu

Na úvod

Před dvěma lety jsem byl pověřen organizováním pomoci pro východní Ukrajinu, kde bohužel dodnes trvá válka. Návštěvy této oblasti, společně se spolubratry a dobrovolníky, jsem zahájil v červnu 2015. Jako palotýni jsme do konce listopadu 2016 prováděli velmi aktivní činnost, jak charitativní tak duchovní, pro přesídlence z východu ve střední a jižní Ukrajině, ale také bezprostředně na válečných územích. Organizovali jsme pomoc materiální ve formě potravin, oblečení a stavebních materiálů, pomoc psychologickou a duchovní prostřednictvím individuálních setkání, rozhovorů, různých workshopů. letních táborů pro děti a mládež, výletů pro rodiny. Snažili jsme se navrátit normalnost do života postižených lidí, pomoci jim vrátit se do společnosti.

Mluvme, jak to je

Není snadné porozumět Ukrajině. Komunistické časy naučily lidi krást, podvádět, improvizovat. Situace na východě vehnala lidi do bída, prohloubila nedůvěru.

V dnešním světě také existuje všeobecná tendence, kterou můžeme nazvat „vlnou“. Život „na vlně“ je model chování, jakýsi druh kultu, pěstovaný na celém světě. Může existovat vlna nošení nějakého oblečení, vlna vlastnění nějakého přístroje („*gadgetu*“), vlna učení se něčemu a také – vlna pomoci nějakému člověku nebo lidem.

Když na Ukrajině začala válka, lidé jí zasažení začali utíkat a odevšad přicházela vlna pomoci pro postižené lidi. Když jsem v březnu 2015 začal sbírat pomoc „na východ“, podařilo se to velmi rychle zorganizovat. Ale s každým dalším měsícem to bylo stále těžší. Lidé tím začali být unaveni. Stále někdo něco sbíral pro Ukrajinu. Média prakticky utichla. V jednu chvíli jsem si uvědomil, že válka nejspíš neskončí tak rychle. Je příliš výhodná a výnosná, zvláště pro ty „u moci“. Je to obrovský byznys postavený na lidské krvi. Uvědomil jsem si, jak je důležité dbát nejen o

materiální nebo právní stav postižených lidí, ale (a možná především?) o změnu jejich způsobu myšlení. Mnoho lidí opravdu potřebuje pomoc. Snaží se něco změnit, začít nějak znovu žít. Bohužel je i druhá skupina, která také prožívá nouzi, ale všemi způsoby se pokouší využít nastalé situace, a stává se tak, ať už vědomě nebo ne, specifickou skupinou příživníků.

Humanitární lup

Během jedné cesty na počátku roku 2016 jsem pochopil, že ta vlna pomoci, do níž jsem se sám zapojil, navykla lidi na tzv. „humanitářství“. Samozřejmě to všechno velice pečlivě skrývají, ukazují stále pouze svou nouzi. Objevil se tak další problém: odlišit jedny od druhých. Ty, co skutečně potřebují pomoc, od těch, kteří parazitují. Pomoc vlastně potřebují jedni i druzí, ale ti druzí úplně jinou. Je třeba mít radikálně odlišné přístupy. Na rozlišení, kdo do které skupiny patří, je potřeba trochu času a práce, neboť někteří se naučili výborně maskovat. Někteří mají hecťv přímo v krvi.

Komu udici?

Každý ví, že peníze se musí nějak vydělat. A to je jen jedna strana mince. Druhou stranou je moudré využití získaných prostředků. Uvědomil jsem si, že v tom je třeba lidem dostávajícím pomoc nějak pomoci, mj. jim stanovit konkrétní požadavky.

Jako palotýni jsme už zorganizovali hodně konkrétní pomoc, ale máme také ještě balík nevyužitých peněz, které na tyto účely věnovala provincie. Z jedné strany je možné rychle využít tyto prostředky, a dokonce se chlubit štědrostí, ale osobně bych nechtěl, aby přišly do nesprávných rukou. Vidím, kolik úsilí stojí peníze získat a jak si vydání každého groše rozmýšlejí třeba jen mí rodiče, kteří také stále podporují naše charitativní díla.

Moudrost církve

Jedním ze zajímavých rysů církve

je to, že nikdy nepospíchá s rozhodnutím. S realizací projektů pomoci pro Ukrajinu se rozjela pomoc ohlášená papežem Františkem. Od okamžiku sbírky uplynul už rok. Ale moudré využití těchto financí vyžaduje hluboké rozlišování a hodně práce. Většina západních charitativních organizací už odešla.

Bohužel válka na východě i nadále trvá, avšak získat prostředky je stále těžší. A zde nastupuje papež. Přicházíme i my, palotýni, s ještě větší pomocí než doposud. Chodíme denně, realizujeme své projekty pomalu, ale systematicky. I když všeobecný zájem už opadl, my jsme tu i nadále. Proto si nás více váží. To je prostě moudřejší.

Konkrétně o projektu palotýnské pomoci na východě Ukrajiny

První výjezdy na východ Ukrajiny zahájil P. Wiaczesław Gryniec SAC, později se přidal P. Pavel Goraj SAC a teprve potom já. Na počátku to byla pouze služba duchovní, ale již po dvou týdnech jsme začali zařizovat potravinové balíčky. Je třeba v celé této službě také zdůraznit podporu ze strany Rady delegatury a přímo tehdejšího delegáta P. Stanislava Kantora SAC, který se sám angažoval rozmanitým způsobem. Hodně pomoci se podařilo zajistit také z Polska: z Kielce, Radomi, Zakopaného, z několika diecézních farností. Udivovala a těšila nás také štědrost místních, kteří – přestože často žijí velmi skromně – se dokázali ještě dělit. Stařenky přinášely ručně pletené teplé ponožky nebo pečivo.

Naše služba trvá už více než dva roky. V roce 2016 dostávalo stálou pomoc přes 40 mladých lidí, 40 dětí, téměř 20 rodin, 15 osamělých osob, asi 50 vojáků v nemocnicích. Podpořili jsme opravu jedné školy u frontové linie. Mnoha lidem jsme posloužili jednorázově, příležitostně nebo v naléhavé potřebě. Ve farnostech se spolubratři aktivně zapojují do pomoci lidem zasaženým válkou. V posledním roce se podařilo zrealizovat pomoc v hodnotě přes 15 tisíc euro, nepočítaje v to různé zásilky ve formě léků, potravin, oblečení, stavebních materiálů.

Koncem roku 2015, po evropském setkání vyšších představených SAC a rozhodnutí provincie podporovat postižené na východě Ukrajiny, nás navštívil P. Martin Manus SAC,

(pokračování na str. 3)

Z MISIJNÍ POKLADNICE

Afrika prosí o pokoj

Čestným cílem některých světových charitativních organizací je poskytování pomoci dětem a ochrana jejich života tam, kde se válčí nebo kde se projevuje křiklavá nespravedlnost. V průběhu krize a války v 90. letech minulého století v naší farnosti v Rutshuru, v kraji Goma (Kongo), sestry palotínky spravovaly středisko pro léčení podvyživených dětí.

Mnoho jejich chráněnců pocházelo z rodin žijících v lese nebo v buši, kde jim scházela základní výživa a hygiena; jejich obydlí byla často spálena a pole pustá. Stav některých dětí označoval ošetřující lékař jako velmi těžký a doporučoval místo normální výživy podávat terapeutické mléko. Každý týden jsme posílali naši zprávu organizaci FAO, která nám dodávala základní potraviny, mezi nimiž bohužel chyběl tento cenný lék. Kvůli tomu nám umíralo okolo 16 dětí týdně, protože tento lék nebyl na trhu k dostání. Jiskřičkou naděje byla informace, že v Gomě je přítomná jedna světová organizace, která má ve svých kontejnerech tisíce tun zmiňovaného terapeutického mléka.

Tuto zprávu jsme spolu se sestrou obdrželi od jednoho vysokého úředníka. Odhalil nám tajemství chráněné trestem smrti za zradu, proto nás prosil o diskretnost, aby nebyl vystaven tomuto nebezpečí. Toto terapeutické mléko určené pro podvyživené děti, mělo být zlikvidované kvůli překročení data spotřeby a bylo přechovávané v tajnosti pod zámek, neboť se nikdy nemělo dostat k dětem, protože v jakési zprávě bylo uvedeno, že v Kongu nejsou žádné podvyživené děti. Tato procedura se zmíněnému úředníku nezdála, hledal proto příležitost, jak zpřístupnit zakázaný lék dětem umírajícím hladu. Naše návštěva u něho se ukázala spásná, nejen pro něj, ale především pro tisíce zachráněných lidských bytostí. Ohlásili jsme se proto u vysokého úředníka oné organizace vlastnicí drahocenný a hledaný produkt, předložili jsme mu týdenní zprávu o činnosti střediska léčení podvýživy a o smrti 16 dětí jako obětí hladu a podvýživy. Pod hrozbou zveřejnění naší zprávy mezinárodním orgánům jsme požádali o mléko. Vystrašený

úředník poprosil o týdenní lhůtu, aby mohl informovat své představené, a po týdnu přidal našim dětem 500 kg cenného léku. Tato záležitost se lavi novitě roznesla a všechna střediska léčení podvýživy dostala svůj příděl. Díky tomu bylo zachráněno mnoho tisíc tun mléka a mnoho tisíc lidských bytostí.

Tato situace udivuje, ale není odvážlivců, kteří by to chtěli odhalit. Děje se to proto, že některé mezinárodní vlivové nihilistické organizace za použití často nehumánních metod jako podpora válek, omezování dodávek potravin, léků či lékařských služeb pro hladovějící, podpora antikoncepce a potratů ovlivňují charitativní organizace a vyvíjejí na ně nátlak. Vede to ke gigantické korupci v celosvětovém měřítku a obrovské peníze daňových poplatníků – místo aby zamířily k nejhudším – přicházejí na konta nejbohatších.

Nejen Afrika, ale celý dnešní svět potřebuje uzdravení, aby byl spravedlivý a řádný. Ježíš řekl: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám, ne jak ho dává svět, vám ho já dávám“.

Tato slova za dva tisíce let neztratila nic ze své aktuálnosti a jsou stále klíčem k budování lepšího a spravedlivějšího zítřka. Aktuální je i poselství Neposkvrněné Matky Boží z Fatimy, která prosí o modlitbu a obrácení, aby skutečnost byla lidštější.

Dnes celá zeměkoule bojuje s terorismem, zločinností, korupcí, nelegálním obchodem se zbraněmi, nespravedlností, ale ten boj není vždy korunován vítězstvím. Proč? Stojí za to položit sobě i světu tuto základní otázku. Vítězství je jen na jedné straně. Přinesl ho Ježíš na kříži, protože překonal hřích, veškeré zlo a ziskuchtivost a obdaroval nás svou chudobou. Tak tedy cestou pokoje je naše osobní obrácení, které rodí pokoj v srdci a pokoj vůkol nás. Pokoj dnes potřebuje nejen Afrika a svět, ale potřebuje ho každá rodina a každý z nás.

Buďte milosrdní jako je milosrdný váš Otec v nebi.

Ze vzpomínek

P. Jana Kędziory SAC

Posyłam Was číslo 108-4/2017

Rwanda: Zavírání kostelů

V novém roce začaly úřady ve Rwandě zavírat některé kostely. Oficiálním důvodem je nedodržování minimálních standardů provozu: špatné hygienické podmínky, ohrožení zdraví a života účastníků bohoslužeb, nedůstojné podmínky pro oslavu Boha, používání hlasitých reproduktorů, které překračují hlukové normy apod. Týká se to všech vyznání, tedy i mešit.

Jen v samotném Kigali, hlavním městě Rwandy, bylo doposud zavřeno 714 kostelů. V tomto městě je 1351 registrovaných kostelů a minimálně další stovka neregistrovaných. Většina z nich jsou jednoduché a skromné stavby malých letničních církví, které se v této části Afriky v posledních letech rychle šíří. Kostelů je více než nemocnic, zdravotních středisek nebo škol. Svě podivení nad jejich vysokým počtem vyjádřil i prezident Paul Kagame: „Sedm stovek kostelů v Kigali? Jsou tam studny, které dávají lidem vodu? Myslím, že ani nemáme tolik studní. Ale 700 kostelů, které jsme museli zavřít? To je nepořádek!“ Prohlásil, že v případě správného plánování by k takové situaci nemohlo dojít. A dodal, že Rwanda není tak vyspělá, aby potřebovala a mohla si dovolit tolik kostelů.

V této souvislosti zatkla policie 6 pastorů, kteří se stavěli proti této vládní aktivitě a obvinila je z „vytváření ilegálních skupin a organizování nezákonných shromáždění s úmyslem sabotovat probíhající akci“.

Rwanda Governance Board (RGB), vládní úřad dohlížející na správu veřejných záležitostí, který mj. registruje neziskové organizace (NGO), politické strany a církve, navrhl nové znění zákona upravujícího fungování náboženských organizací ve Rwandě, který zpřísňuje proces registrace nových náboženských společností.

Od konce minulého roku také existuje návrh zákona, který nařizuje všem náboženským organizacím, aby do 5 dnů od obdržení nahlásili úřadu RGB každý dar nebo příspěvek, který obdrží ze zahraničí. RGB rovněž bude moci dohlížet, zda organizace využívá takový dar podle úmyslu dárce, a v případě pochybností i zakročit.

Uprchlíci

Rád poslouchám lidi. Poslední dobou poslouchám, co říkají na téma uprchlíků. „Ať církev přijme uprchlíky a nepomáhá misiím“ – říkají jedni. Jiní přesvědčují, že lidem, jimž různým způsobem ublížil osud, je potřeba pomáhat v jejich vlasti, a ne je stahovat do Evropy. I my křesťané máme nesnáze se zaujetím postojem vůči uprchlíkům. Láska k bližnímu nám přikazuje pomáhat všem potřebným a neptat se, odkud pocházejí, co jsou zač, nehledět na barvu jejich kůže nebo životní osudy. Avšak opatrnost a strach o vlastní život nedovolují křesťanské *caritas* vůči uprchlíkům se rozvinout.

A co nám napovídá Bible? Když nahlédneme do Starého zákona, dočteme se v něm, že vdovu, sirotka a přistěhovalce je třeba přijímat s obzvláštní pohostinností, neboť jsou slabší a Bohem nadevše milovaní. Tento fakt byl respektován po celé věky. Na Dálném východě takový model stále existuje. Uprchlíky byli Izraelité v egyptském otroctví. Jak si všimá P. Damian Cichy, verbista, v knize „Uprchlíci v církvi“, byla to emigrace s dalekosáhlým cílem, misi a proběhlo to z vůle Boha, který vyvedl své z domu otroctví. Největší postavy Starého a Nového zákona hluboce zakoušely osud uprchlíků. Mojžíš, když se roznesla zpráva, že zabil Egypťana, utekl k Midjanitům, jednomu z arabských pouštních rodů, kde v domě místního kněze našel útočiště.

Skrze osudy různých národů Pán uskutečňuje jejich promísení, pouze jemu pochopitelné, když každému přiděluje vymezený životní prostor a nová pravidla soužití. Tato pravidla jsou proměnlivými hodnotami, ale země dočasně propůjčená člověku, jsoucímu na cestě, trvale náleží Bohu – říká misionář.

Oficiální nauka církve zdůrazňuje nutnost pomoci skutečným uprchlíkům bez ohledu na jejich náboženství a vyznání. Všichni jsme syny a dcerami jednoho Boha. To je nejuni-verzálnější základ, který musíme akceptovat. Třebaže ověření „**skutečného uprchlíka**“ je problém, ze sociologických studií vyplývá, že obvykle 99 procent každé společenské skupiny, rodiny nebo národa jsou lidé poctiví. Ti, kdo mají špatné

úmysly, těch obvykle není více než 1 procento společnosti. Bohužel, právě o jejich ničemných činech je slyšet více než o jiných. Proto se bojíme uprchlíků. Uvědomujeme si, že každé přijetí přistěhovalce stojí čas, energii a peníze, o něž se s nimi nechceme dělit. Často také argumentujeme tím, že když jim nabídneme útočiště v Polsku, stejně pak utečou na Západ. – To nás však nezabývá povinností poskytnout pomoc lidem, kteří ji aktuálně potřebují. To, co se s nimi potom stane, by nás nemělo zajímat.

Podobně nemáme očekávat jejich vděčnost. K tomu, abychom pomohli vyznavači cizího náboženství, musíme mít odvalu povědět mu o svém přesvědčení, jak nás učí církev v dokumentu *Erga migrantes caritas Christi* č. 100: jako křesťané „jsme povoláni, abychom s velkým respektem a pozorností vůči tradicím a kultuře migrantů svědčili o evangeliu lásky a pokoje také před nimi a výslovně jim zvěstovali Slovo Boží“. Jsme na to připraveni? Jsme připraveni k pochopení lidí jiné víry a kultury?

Nedávný dokument komise polského episkopátu ze 14. března 2017 o křesťanské podobě vlastenectví, nám připomíná, že existuje cosi takového jako „společné dobro“. Jde o vlastenectví „otevřené solidární spolupráci s jinými národy a založené na úctě k jiným kulturám a jazykům. Vlastenectví bez násilí a pohrdání“. V tom všem bychom neměli zapomínat na misijní poslání církve. Důležitou povinností každého křesťana je hlásání Slova Božího a vydávání svědectví o NĚm. Vždycky nemusíme odjíždět na misie. Nyní „misie“ přišly k nám. Musíme to vzít na vědomí! Stojí také za to podívat se na události spjaté s fenoménem migrace z širší perspektivy jako na stále trvající proces osvobozování člověka, věčnou realitu těch, kteří jsou vyháněni, odcházejí, jsou na cestě nebo se již usadili. A určitě potřebujeme zkorigovat naše svědomí!

Bratr Adam Fulek SAC

Posílám Was číslo 108-4/2017

PURI: 100. výročí narození otce Mariana Želazka

Rok 2018 není rokem velkých výročí jen u nás. V Puri (Indie) probíhají oslavy 100. výročí narození otce Mariana Želazka SVD, polského misionáře, který je po Matce Tereze druhým duchovním učitelem hnutí Maitri. Byl člověkem modlitby a mezináboženského dialogu. Pro Indy byl bílým „guru“, pro malomocné „bapa“ neboli otec. Zanechal po sobě četná díla milosrdenství: kolonii malomocných, školu pro jejich děti, kuchyni milosrdenství, pracovní dílny... Krásným dílem je „Centrum Dialogu“, kde se setkávají lidé různých vyznání a kultur, společně se modlí a hledají pravdu. Otec Marian učil otevřenosti a křesťanskému univerzalizmu.

Hnutí Maitri spolupracovalo s otcem Marianem od konce 70. let. Pomáhalo při zařizování zubní ambulance pro malomocné, truhlářských dílen pro mládež, při hloubení studny a stravování pro děti. Stále je mnoho dětí z jeho školy podporováno v rámci Adoptce srdce.

I od nás, z Československa a později ČR, přicházela otcí Marianovi pomoc hlavně v podobě balíčků s potřebnými věcmi...

Z dopisu z Puri (vánoce 2017):

Když se blíží vánoční svátky, mé srdce se plní vděčností za Vaši dobrou a stálou přítomnost a pomoc v průběhu tohoto roku. Pro mě jste opravdu „Darem Boha“ – neboť jste ukázali svou chuť pomoci při vzdělávání dětí z prostředí ohroženého malomocností, které učíme ve škole BEATRIX v Puri, Urísa, Indie. Tyto děti a jejich rodiče budou navždy vděční štědrým dárcům za jejich neocenitelnou pomoc.

Škola BEATRIX zahájila svou činnost v 80. letech díky našemu drahému otcí Marianu Želazkovi; ta spočívala ve vzdělávání dětí pacientů – rodičů nakažených leprou – které místní školy odmítaly přijímat kvůli jejich stigmatizaci (styku s malomocnými). Otec Marian shromáždil děti z „kolonie malomocných“ a zahájil výuku pod mangovým stromem ve své zahradě. Nakonec našel dobrého člověka, který chtěl tyto děti učit. Škola, která vznikla pod širým nebem, se rozrostla a dnes ji navštěvuje 750 žáků. [...]

Fr. Baptist D' Souza, SVD

Některé příčiny masové migrace Afričanů do Evropy a Severní Ameriky

Zvídaví jedinci by se mohli zeptat: proč se titlek článku vztahuje jen na migranty z Afriky? Samozřejmě nechci opomíjet Syřany a migranty mimo Afriku. Nicméně bezprostřední čtenáři tohoto článku se zajímají hlavně o téma přívalu lidí z afrického kontinentu. Základní otázka zní: kdo by jim měl pomoci, kdo by měl najít řešení?

Migranti z Afriky

Africkými migranty rozumím všechny obyvatele tohoto světadílu, kteří se přemisťují do Evropy a Severní Ameriky, lidi, utíkající ze zemí zasažených válkou jako Libérie, Nigérie nebo Konžská demokratická republika, ale také ty, kteří opouštějí Afriku, aby hledali práci a lepší život. Jev migrace obyvatel není ničím novým.

Příčiny migrace

Velmi důležitou věcí je pochopení toho, co způsobuje, že obyvatelé Afriky jsou ochotni tolik riskovat, aby se dostali do Evropy nebo Severní Ameriky. Někdo by se mohl zeptat: proč jsou země jako USA, Francie, Belgie nebo Německo obviňovány za současnou situaci afrických imigrantů. Zopakují tedy to, co již dříve řeklo mnoho lidí. Všichni si uvědomují, co se děje v Libyi od roku 2011, kdy z rozhodnutí Francie, Velké Británie a USA došlo k usmrcení Muammara Kaddáfího. Po smrti diktátora v Libyi zavládl chaos a tato země se stala hlavní bránou imigrantů do Evropy. Smrt Kaddáfího nikterak nezlepšila situaci v samotné Libyi.

Ozbrojené konflikty

Migrační krize je důsledkem různých ozbrojených konfliktů v mnoha afrických zemích, jako je Středoafrická republika, Libye, Mali, část Nigeru, Somálsko, severní Nigérie, Kamerun, Burundi a Konžská demokratická republika. Navíc, podle mého mínění, zvýšené migrační toky jsou také způsobené vměšováním supervelmocí do vnitřních záležitostí Afriky a jejich touhou po nerostných surovinách.

Politická situace, nezaměstna-

nost, bída, živelné pohromy

Avšak ne všichni migranti pokoušející se dostat do Evropy nebo Severní Ameriky pocházejí ze zemí zasažených válkou. Existují i ekonomičtí migranti a taci, kteří se k tomuto kroku rozhodují z vlastní vůle. Jde mi o to, že zásahy jiných států do afrických záležitostí nejsou jedinou příčinou takového stavu věcí. Mezi migranty můžeme najít občany Senegalu, Guineje, Ghany, Beninu a Burkina Faso. Proto je třeba poznamenat, že kromě války vede lidi k migraci také nestabilní politická situace, vysoká nezaměstnanost, bída, hladomory vyvolané změnou klimatu nebo diskriminace. Jak je možné, že země jako Konžská demokratická republika, disponující obrovskými ložisky nerostných surovin – zlata, diamantů, mědi, kobaltu nebo koltanu – není schopná zajistit svým občanům přístup k vodě, vzdělání, zdravotní péči nebo dobrému systému hromadné dopravy? Bohužel, miliony dolarů jsou promrhány korrupcí nebo špatným a nešikovným řízením.

Migrace uvnitř Afriky

Avšak ne všichni obyvatelé Afriky chtějí migrovat jen na jiné kontinenty. Například v Ugandě, Tanzánii nebo Keni žije hodně lidí přinucených k emigraci nebo ekonomických migrantů z takových zemí jako Konžská demokratická republika, Jižní Súdán, Burundi, Somálsko či Etiopie.

Hnutí Maitri a afričtí migranti

Zdalipak hnutí Maitri a jeho dárci mohou něco udělat ve věci afrických migrantů? Myslím, že mohou finančně podporovat vzdělávání mnoha dětí v jednotlivých zemích Afriky. Z tohoto místa jim děkuji za to, co se jim podařilo udělat do této chvíle. Formují zásadním způsobem lepší budoucnost pro děti, které to opravdu potřebují. Stále ještě jsou tisíce dětí, které nemají přístup k do-

brému vzdělání a jako nejmladší pokolení jsou budoucností Afriky. Nejsou to ony, kdo jsou odpovědné za špatná rozhodnutí politiků. Proto věřím a vybízím všechny členy a dárcy hnutí Maitri, aby se řídili Ježíšovými slovy: „Vpravdě vám říkám, pokud jste to udělali jednomu z těch nejmenších mých bratrů, mně jste to udělali“ (Mt 25,40). Vybízím členy a dárcy hnutí Maitri, aby pokračovali v činnostech zlepšujících život obyvatel Afriky, a zároveň je vybízím k modlitbě za jednotu mezi jejími zeměmi. Afričtí vědci a politici musejí najít prostředky a metody, jak účinně pomoci Afričanům v samostatné existenci.

Bůh miluje Afriku

Afrika byla opravdu Bohem požehnána přírodními zdroji a hodnotnými lidmi. Probuzení vědomí jejích obyvatel může způsobit, že budou méně závislí na druhých a také budou žít na místě, kde je možné sebeurčení, mír, spravedlnost a štěstí. Některé země vědí, jak chránit dary, které dostaly od Boha. Je záhodno dodat, že dnešní Afrika se liší od Afriky před 30 lety. Situace na kontinentu se mění rychle a k lepšímu.

Esperant Mwishamali Lukobo (Konžská demokratická republika) studuje teologii na Tangaza University College v Nairobi (Keňa). Během své praxe ve farnosti Tapac v Ugandě, po setkání s členy hnutí Maitri z Polska, se přičinil o založení místní skupiny Maitri. Spolupracuje s lublinskou skupinou Maitri v rámci programu Adopce srdce, kdy poskytuje pomoc pro 13 dětí z Konga a Ugandy.

My a Trzeci Świat číslo 156-157

Skupina Maitri ve vesnici Tapac, severní Uganda

Zpráva o činnosti hnutí Maitri za rok 2017

Vážení přátelé, členové a příznivci Hnutí solidarity s chudými třetího světa Maitri, opět po roce přicházíme s krátkým ohlédnutím za uplynulým rokem v životě a činnosti našeho hnutí.

I. Život hnutí

I v uplynulém roce pokračovaly již dříve zahájené aktivity: modlitba živého růžence, do níž je zapojeno 40 lidí (kontakt: E. Pavlíková) a vydávání zpravodaje Maitri "Život na dlani", nyní dvakrát ročně v 20 výtiscích. V elektronické podobě ve formátu PDF je zaslán mailem těm účastníkům hnutí a dárcům, u nichž je nám známa emailová adresa.

Bohu díky, i v roce 2017 se nám podařilo uspořádat celostátní setkání, a to 19. – 21. května v Českém Těšíně – vřelé díky Petru Roszakovi za organizační zajištění exercičního domu! Setkání se zúčastnilo asi 20 osob. Program setkání tentokrát připravil Wojciech Zięba. S radostí jsme přivítali také otce Stanislava Zápotockého.

V polovině října 2017 (13. – 15. 10. 2017) se konalo polské celostátní setkání Ruchu Maitri ve Varšavě, kterého se z české strany zúčastnil J. Kuchyňa. Ten se rovněž zúčastnil duchovních cvičení Maitri v Rościniu u Hnězdna počátkem května 2017.

II. Činnost hnutí

1. Pomoc sirotkům a chudým ve Rwandě a Kongu

Tato akce pomoci těm nejpotřebnějším ve Rwandě pokračovala ve spolupráci s polskými misionáři již dvadacátým rokem.

Naším hlavním programem je zde „Adopce srdce“ (var. symbol 101), individuální podpora konkrétního rwandského sirotka českou rodinou nebo jednotlivcem či větší skupinou lidí s možností navázání písemného kontaktu. K 31. 12. 2017 jsme evidovali **135** aktivních dárců, kteří podporují **185** dětí. V roce 2017 se přihlásilo 7 nových zájemců o adopci.

Dalším naším programem je pomoc podvyživeným dětem (var. symbol 103). Na tento program pravidelně přispívá **32** dárců.

Od roku 2007 podporujeme sestry od andělů v budování a provozu hospice pro staré a těžce nemocné ve střední Rwandě (var. symbol 110). Hospic pojmenovaný po sv. Janu Pavlu II. je v provozu od září 2013. V roce 2017 jsme přispěli na jeho provoz částkou **130.270 Kč (5.000 EUR)**.

Přihlášení dárci dostávají dvakrát ročně „*Informátor Adopce srdce*“, který jim přibližuje lid a kulturu Rwandy a životní podmínky dětí (nově též mailem).

2. Sýrie

Petr Jílek, který vede Společenství pomocníků řádu sv. Lazara, v minulém roce zahájil kroky vedoucí k podpoře obětí války v Sýrii, především křesťanů. Podařilo se mu navázat nějaké kontakty s lidmi na místě a podpořit menšími částkami (3000 USD a 1500 USD) dva křesťanské sirotčince v Damašku. Zažádal také o podporu jejich projektu na ministerstvu zahraničních věcí.

3. Propagace, přednášky

Wojciech Zięba z Poznaně, který se v Maitri angažuje už 40 let a byl iniciátorem vzniku Maitri v Československu, se rozhodl, že nám pomůže s propagací Maitri a Adopce srdce. Zajistil pro nás účast na „Expo“ na závěr Celostátního setkání mládeže (CSM) v Olomouci (srpen 2017) a zorganizoval 3 přednášky, které proběhly v únoru t.r. (farnost Rožnov p. Radh. a 2 přednášky pro vysokoškolské studenty v Brně).

4. Výsledky sbírek za rok 2017

a) Nadační fond solidarity s chudými třetího světa Maitri:

1.596.324 Kč

Stav účtu k 31. 12. 2017:

112.547 Kč

b) Společenství pomocníků řádu sv. Lazara:

58.430 Kč

Stav účtu k 31. 12. 2017:

26.474 Kč

5. Příspěvky v roce 2017

Za rok 2017 jsme vybrali na všechny programy pomoci celkem

1.654.754 Kč,

a v průběhu roku jsme odeslali

– sestrám palotýnkám na projekty Adopce srdce a Vzdělání pro sirotky

928.296 Kč (35.850 EUR)

– sestrám palotýnkám na projekt Pomoc hladovějícím

517.162 Kč (20.000 EUR)

– sestrám od andělů na provoz hospice Jana Pavla II. v Kabuga

130.270 Kč (5.000 EUR)

– sirotčinci sv. Pavla v Damašku

45.300 Kč (2.000 USD)

Celkem jsme na příspěvcích vyplátili **1.621.028 Kč.**

Na závěr děkujeme všem za spolupráci při uskutečňování našich cílů v roce 2017 a do roku 2018 Vám přejeme hodně radosti z práce pro druhé a plno milosti v osobním životě.

Josef Kuchyňa
Emilie Pavlíková

Přednášky, propagace Adopce srdce

Máte zájem o přednášku ve vašem městě? Napište!

W. Zięba a J. Kuchyňa k vám rádi přijedou...

Hledáme spolupracovníky

Chcete pomáhat potřebným i jinak, než jen dáváním peněz?

Ozvěte se nám!

Nespokojte se dáváním peněz... (sv. Matka Tereza)

